

[Helge Larsen.]

grundpriser og ejendomspriser. Der er altså i mange tilfælde tale om, at der hentes fortjenester hjem ved salg af fast ejendom, som går ud over konjunkturudviklingen, og som skyldes en værdiforøgelse, som den enkelte ikke selv har gjort noget for at frembringe. Der er tale om en værdiforøgelse, som skyldes samfundets vækst, en i videre forstand samfundsskabt værdiforøgelse, og den er det efter det radikale venstres opfattelse rimeligt og rigtigt at beskattede. Det er et synspunkt, som mit parti har forfægtet gennem en lang periode. Det er vor opfattelse, at disse værdier, der er skabt ved samfundets vækst, som den enkelte ikke har bidraget til at skabe, ikke ubeskåret kan tilfalde enkeltpersoner. Det er rimeligt at kræve, at disse personer afgiver en del deraf til samfundets fællesskab.

Vi fik i 1960 en lovgivning om dette spørgsmål; det er altså den, vi nu står over for at ændre, og der er efter mit partis opfattelse gode grunde til at revidere den og også til at skærpe den på visse områder. Det er der både ud fra de erfaringer, der er gjort i de 2-3 år, den har virket, men også ud fra et nationalt synspunkt, og her tror jeg at det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen kom lidt for let om ved at feje den højtærede statsministers begrundelser for denne lov til side. Det er jo nemlig givet, at hvis vi på et eller andet tidspunkt bliver medlem af et udvidet fællesmarked, vil det betyde et øget pres på grundpriserne i Danmark, og det kan ikke være rigtigt — jeg tør næsten sige, det kan ikke være nationalt rigtigt — og det kan efter mit partis opfattelse i hvert fald ikke være skattemæssigt rigtigt, at al fortjeneste derved går i private lommer.

Ud fra en anden betragtning må vi også komme til det resultat, at det er rimeligt og rigtigt at skærpe beskattningen af merindkomst. Vi har en skattelovgivning, der beskatter de arbejdstjente indkomster, og vi søger jo at gøre ligningen så effektiv, at ingen af disse indkomster slipper fri for beskattning. Men så må det også være rigtigt og ud fra mit partis opfattelse retfærdigt, at vi beskatter ekstraordinært store indkomster, der erhverves ved salg af fast ejendom, indkomster, som netop i mange tilfælde tilfalder personer, der overhovedet

ikke har gjort nogen indsats for at erhverve dem.

Jeg tror, at de mange mennesker — og det er jo ikke mindst folk i de yngre aldersklasser — som bor i de nye bysamfund omkring Storkøbenhavn, omkring Ålborg, Århus og Odense, og som har måttet betale væsentlige grundpriser for deres boliger, enten det så er parcelhus eller etagebyggeri, vil finde det ganske rimeligt, at de, der har tjent så store summer på afhændelse af grundene her, også skal svare skat heraf. Men når dette er sagt, vil jeg gerne føje til — og dermed i og for sig også svare på noget af det, det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen var inde på — at mit parti ønsker også, det skal stå fast, at vi ikke vil ødelægge den indstilling, at man kan spare op værdifast i fast ejendom, det være sig parcelhus, landejendom eller andre former for fast ejendom.

Problemet bliver altså at udforme beskattningsreglerne sådan, at den almindelige værdisikring, altså den gennemsnitlige og almindelige konjunkturstigning i ejendoms værdierne, ikke beskattes ved salg af ejendom. Skete det, ville man jo let ødelægge det værdifulde i indstillingen til at spare op værdifast i egen bolig eller egen bedrift. En lovgivning på dette område må altså efter det radikale venstres opfattelse være udformet sådan, at almindelige handler med ejendomme og dermed også almindelige fortjenester ikke rammes af beskattningen, der alene skal have til formål at ramme de ekstraordinært store fortjenester, der forekommer.

Det lovforslag, vi her har til behandling, tjener efter vor opfattelse dette formål. Det gjorde 1960-loven også, men den havde den fejl, at den satte en skarp grænse mellem ejendomme erhvervet før 1949 og ejendomme erhvervet efter 1949, og det kan naturligvis ikke være rigtigt at opretholde en sådan grænse. De ekstraordinært store fortjenester, vi ønsker at beskattede, kan jo lige så godt falde på ejendomme, der er erhvervet før 1949, som på dem, der er erhvervet senere.

Når man satte grænsen dér i 1960, skyldtes det også rent praktiske grunde, nemlig at det ville være meget svært at konstatere anskaffelsessummen for ejendomme erhvervet før den tid, og som man ved,